

[H. C. Toft.]

nærmeste tid — må amts- og sognekom-munerne udskrive 25 mill. kr. mere end i dag, altså ikke blot de 33 mill. kr., som den højtærede indenrigsminister har nævnt, men 33 plus 25,2, eller i alt 58,2 mill. kr. mere end i dag. Det tilskud, man efter forslaget opererer med til amts- og sognekom-munerne, tilsammen på 40,8 mill. kr., reduceres altså til ca. 15 mill. kr., hvis landbruget havde en forrentningsprocent på 4,5 af handelsværdien. Vort forslag ville, hvis det blev gennemført, have fjernet grundskatter og bygningskatter til amtet, således at grundskatterne ville blive nul ved, hvad man kan kalde en tålelig forrentningsprocent på 4,5 af handelsværdien, medens man efter regeringsforslaget skal betale 50 mill. kr. plus bygningskylden.

Vi vil gå til udvalgsarbejdet for at få lovforslagenes virkninger belyst for forskellige kommunetyper og efter den nye vurdering til grundskyld. Når det har fundet sted, er regeringen — det har jeg forstået på den højtærede indenrigsminister — rede til forhandling.

Vi har med vore forslag tidligere klart tilkendegivet, hvad der var vore mål med hensyn til ejendomsskatter. De mål har vi fortsat, og fortsat vil vi stræbe efter at nå dem. Dermed er også angivet, i hvilken retning vore bestræbelser vil gå under udvalgsarbejdet.

Må jeg til sidst udtale en beklagelse over lovforslagenes meget sene fremkomst, en beklagelse, som jeg ikke retter til den nye indenrigsminister, der har fungeret så kort, men til regeringen. Regeringen bebudede allerede i foråret 1960, da vi første gang havde VK-forslaget til behandling, at den ville komme med lovforslag. Derfor burde regeringen på et tidligere tidspunkt have udarbejdet lovforslag om disse skatter, således som den havde stillet i udsigt. Havde lovforslagene foreligget på et tidligere tidspunkt, var der blevet bedre tid til et grundigt udvalgsarbejde. Vi har presset på for at få en ændring i ejendomsbeskatningen, og jeg vil gerne minde om, at vort første forslag blev fremsat i april 1960. Hvis regeringen havde taget et initiativ og havde gjort noget, så havde det, hvis vi havde gennemført en sådan lov i god tid, haft den fordel for kommunerne, at de havde

fået tid til at lægge deres budgetter. Det er jo i grunden kommunalbestyrelserne, som i disse dage sidder og arbejder med budgetterne, man bringer i de største vanskeligheder ved at gennemføre så gennemgribende forslag, en ordning, der ændrer kommunalbestyrelsernes budgetlægning på et tidspunkt, hvor de står umiddelbart foran at skulle træffe deres afgørelser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at lovforslagene går til en grundig udvalgsbehandling. Det konservative folkepartis mål og sigte er afvikling af amtskatterne og begrænsning af den sognekommunale udskrivning på ejendomme, som vi har givet udtryk for det i vort forslag til folketingsbeslutning. Vi ønsker dette af hensyn til urimeligheden over for landbruget, og vi ønsker det for at bidrage til at holde udgifterne til leje og bolig nede. Dette mål og dette sigte har vi også under det udvalgsarbejde, der nu skal foregå.

Kirkegaard: Det lovkompleks, vi her har til første behandling, er udtryk for ønsket om en betydelig omlægning af de faste skatter. Lovforslagene kan se lidt vanskelige, lidt indviklede, ud, men resultaterne, der tilstræbes, er ganske enkle: en betydelig nedsættelse af de skatter, det drejer sig om, den største nedsættelse for landbrugets vedkommende. Og intet spærrer vejen for, at vi ved en senere lejlighed kan gå videre.

Der er grund til for mig at fremhæve, at lovforslagene imødekommer et principielt synspunkt, som mit parti stadig væk har fremhævet, nemlig at skatten på bygninger må afvikles, hvilket efter det foreslåede sker også i købstæderne og i København. Det foreløbige resultat bliver, at skatterne på bygninger ingen steder kan stige som følge af den ny vurdering. Det er i sig selv et gode, ikke mindst for mange parcelhusejere i omegnen af købstæderne, måske ganske særlig for dem i omegnen af København.

Diskussionen om de faste skatter er jo ikke af ny dato. Den har foregået i mange år, i særlig grad, hvad naturligt er, ude i landdistrikterne og i landbrugsorganisationerne. Særlig har landboforeningerne jo nu og da i stærke vendinger — de vendinger, som det ærede medlem hr. H. C. Toft brugte for et øjeblik siden, vendinger som forhåndsbeskatning og uretfærdig beskat-